

Edebiyat bahçesinden bir meyve...

İlköğretim İçin

Çocuk Kalbi

Edmondo De Amicis

Bu kitabın sahibi:

.....

.....

Takdim

Çocuk Kalbi, 1886 yılında Edmondo de Amicis tarafından kaleme alındı. Hikâye, Enrico ismindeki bir çocuğun üçüncü sınıfta günlük tutmasıyla başlar. Enrico, gün boyu başından geçen olayları, arkadaşlarını, öğretmenlerini, okulunu ve ailesini, içinden geldiği gibi yazar. Özellikle bir yıl boyunca devam eden eğitim-öğretim hayatı süresince, tuttuğu günlüklerde öğretmeni ve arkadaşlarıyla olan ilişkiler dikkat çeker.

Yazar Edmondo de Amicis, oğlunun günlüklerinden esinlenerek bu eseri kaleme alır. Kitabın içerisinde anne ve babasının zaman zaman Enrico'ya yazdığı mektuplar da vardır.

Çocuk Kalbi, özellikle 9-13 yaş arası çocuklar için yazılmış olsa da anne-babaların, öğretmenlerin ve yediden yetmiş herkesin okuyabileceği bir kitaptır.

Enrico'nun bazen sevindiren bazen de hüznlendiren günlüklerini okumaya hazır mısınız?

Muhammet YILDIZ

ilköğretim için

Çocuk Kalbi

Okulun İlk Günü

Bugün okula başlıyoruz. Tatil günlerimiz bir rüya gibi geçti. Annem, beni üçüncü sınıfa yazdırmak için Baretti Okulu'na götürüyordu. Ben de o sırada doğa hayatını, bir de istemeyerek okula gidişimi düşündüm. Bütün sokaklar çocuklarla dolup taşmıştı. İki kırtasiye; defter, kalem, kâğıt ve çanta alan anne-babalarla dolmuştu. Okulun önünde büyük bir kalabalık vardı. Güvenlik görevlisi, girişi açık tutmakta zorluk çekiyordu.

Okula gireceğimiz sırada biri omzuma dokundu. Geriye dönünce, hiç değişmeyen neşeyle ikinci sınıftaki öğretmenimi gördüm. Bana bakıp:

- Enrico (Enriko), seninle artık ayrılıyoruz, dedi.

Ayrıldığımızı biliyordum ama öğretmenimin bu sözü beni üzmüştü. Zorla içeri girdik. Koridor,

çocuklarını getiren velilerle hıncahınç doluydu. Bu yüzden çok gürültü vardı. Hemen her gün geçtiğim koridoru sevgiyle seyrediyordum. Koridordan, yedi sınıfın kapısı açılıyordu. Bu koridoru iki seneden beri belki de her gün geçmiştim.

Öğretmenlerin biri gidiyor, biri geliyordu. Birinci sınıftaki öğretmenim beni görünce selamladı:

- Enrico, sen bu sene birinci kata gidiyorsun, dedi.

Bana üzülerək baktı. O sırada müdürü gördüm. Sakalları, geçen senekine göre biraz daha ağırmıştı. Müdürün etrafı, çocuklarına yer kalmadığı için endişe eden anne-babalarla çevrilmişti.

Birçok arkadaşımı daha büyümüş olarak gördüm. Okulun zemin katı, sınıflara girmek istemeyen ve inat eden çocuklarla doluydu. Bu yıl ilk defa okula başlayan bu çocukları sınıfa girmekte ikna etmek gerekiyordu.

Bazıları sıralarından kaçıyor, bazıları da anne-babalarının uzaklaştıklarını görünce ağlamaya başlıyordu. Anne-babaları ise onları cesaretlendirmek için geri geliyorlardı. Öğretmenler de bu duruma üzülyordu.

Saat 10.00'da hepimiz sınıftaydık. Sınıfta toplam elli dört öğrenciydik. Bunlardan on beşi, ikinci sınıftaki arkadaşlarımdı. Birkaç haftayı geçirdiğim dağlar ve ormanlarla burayı karşılaştınca, okul bana çok sıkıcı geldi. İkinci sınıftaki öğretmenimden ayrıldığıma da üzülyordum. O çok iyi biriydi. Bize kendi çocuğuymuşuz gibi davranırdı.

Şimdiki öğretmenimiz Perboni Bey uzun boylu, uzun saçlı ve sakalsız biriydi. Sesi oldukça kalındı. Sanki içimizden geçenleri hissediyormuş gibi bize gözünü dikerek bakıyordu. Yüzü ise hiç gülmüyordu.

Kendi kendime: "İşte ilk gün. Tatile daha on ay var. Önümüzde ne kadar çok ders, ne kadar

çok sınav var. Kim bilir ne kadar yorulacağız.” diye söylendim.

Okuldan çıktığım zaman annemi görünce kucaklamak için koştum. Aklımdan geçen bu düşüncelerimi anneme de söyleyince annem:

- Hiç endişelenme Enrico. Seninle birlikte çalışırız, dedi.

Okulun ilk günü böyle başladı.

Yeni Öğretmenimiz

Öğretmenimiz bu sabahtan itibaren hepimize kendini sevdirdi. Eski öğrencilerinden bazıları, yanından geçerken onu selamlıyordu. İçlerinden bazıları onunla tokalaşıp yerlerine öyle geçiyordu. Eski öğrencileri hâlâ onu seviyor ve yine kendi öğretmenleri olmasını istiyordu.

Bize derste yazı yazdırırken sıralarımızın arasında gezmeye başladı. Yüzü sivilcelerle dolu bir çocuğu görünce durdu. Çocuğun başını, ellerinin arasına aldı. Ona:

- Neyin var? diye sordu.

Çocuğun ateşini kontrol etti. Bu esnada arka sıradaki öğrencilerden biri, sıranın üzerine çıkıp yaramazlık yapmaya başladı. Öğretmen geriye dönünce o çocuğu gördü. Çocuk, hemen yerine oturmuştu. Öğretmenimizin ona ceza vereceğini düşündük. Fakat yanılmışız. Öğretmenimiz, korkudan sapsarı olan çocuğun yanına gidip elini omzuna koydu ve:

- Sakın bir daha böyle bir şey yapma! dedi.